

presbud, da den mugjældende Betaling er saa lav, at et særligt Bud i Reglen ikke vil kunne faas derfor. Ligeledes er der foretaget den Forandring, at Begyndelsen af den Tid, der betragtes som Nat, isædetsfor til Kl. 10, Aften er sat til Kl. 9 Aften, som er den hyppigst anvendte Lukningstid for Postkontorerne.

Fremdeles er der i Overensstemmelse med Landsstingets Vedtagelse ved dette Things Behandling af det i Samlingen 1883—84 fremsatte Lovforslag til Endringer i Postloven optaget en Bestemmelse om, at Gebhyret for de i nævnte Lov § 16 a. omhandlede Bøtser fastsættes til 5 Ore, der tilfalder Posthuset.

Til § 3.

Denne Paragraf er i alt Væsentligt ifkun en Omredaktion af Bestemmelserne i § 17 af Postloven af 1871, hvorved det er tilføjet at hæve forskjellige Tvivl, som have vilst sig ved Anvendelsen af disse Bestemmelser. Med Hensyn til de i denne Anledning foretagne Forandringer bemærkes Følgende:

Den Omstændighed, at Afsenderen ikke behøver at angive den fulde Værdi af Indholdet af et Pengebrev eller en Værdipakke, kan medføre, at Postvæsenet efter Ordlyden af Postlovens § 17 kan komme til at overtage et videregaaende Erstatningsansvar, end det har været Hensigten med Bestemmelsen at paalægge det. Det er stemmende med Forholdets Natur, at den vedkommende Forsendelse lige overfor Postvæsenet ifkun har den Værdi, som er angivet for den, saaledes at Postvæsenet skyldtgjør sin Forpligtelse ved at aflevere denne Værdi og, hvor en Del af Indholdet er i Behold, altsaa ifkun er pligtigt til at erstatte Forskjellen mellem det i Behold værende og den angivne Værdi. Efter den nuværende Affattelse af Bestemmelsen, hvorefter Postvæsenet erstatter „Skaden, dog ikke udover den angivne Værdi“, vil Afsenderen, naar han kan bevise, at Forsendelsens Værdi har været større end den angivne, og at den tabte Del af Indholdet er af en Værdi, der er ligesaa stor eller større end den angivne Værdi og det Reddede tilsammen, kunne paastaa sig udbetalt den hele angivne Værdi uden Hensyn til, at en Del af Forsendelsen er i Behold. Naar der f. Ex. af en Forsendelse, hvis virkelige Værdi er 1,200 Kr., medens den angivne Værdi ifkun er 400 Kr., gaar 800 Kr. tabt, saa at der altsaa er 400 Kr. i Behold, vil Afsenderen kunne paastaa en Erstatning af 400 Kr. foruden Ublevering af de reddede 400 Kr. I en Rets sag angaaende Erstatning for et Pengebrev, hvoraf en Del var gaaet tabt ved Uds-

vaade, blev der vel ikke paalagt Postvæsenet et saa vidtgaaende Ansvar, idet det antoges, at Værdien af det Reddede ogsaa maatte komme Postvæsenet til Gode, saaledes at denne Værdi fordeltes forholdsmaessig mellem den forsikrede og den ikke forsikrede Del af Indholdet, men der blev dog paalagt Postvæsenet en Erstatningspligt, der gik over det, som formentlig bør være den naturlige Grændse for den, nemlig den angivne Værdi, og da det ikke med Sikkerhed kan vides, om der i lignende Tilfælde kan blive paalagt Postvæsenet et Erstatningsansvar, som strækker sig ligesaa vidt, som Ordlyden i Postlovens § 17 tilstedes, er det anset nødvendigt at give Bestemmelsen den her foreslaaede Affattelse, hvorved dens Mening træder klarere frem.

I Postloven af 1871 § 17 indeholdes en Forstrift om, at den betalte Porto godtgjøres, naar en Forsendelse bortkommer. Da den samme Grund, som har ført til denne Regel, nemlig at Forsendelsen ikke er kommen Adressaten i hænde, og Formaalet for dens Befordring med Posten saaledes ikke opnaaet, ogsaa taler for at godtgjøre Portoen, naar Forsendelsen er besejdet, og denne Bestadigelse har bevirket, at dens Modtagelse nægtes af Adressaten, er Bestemmelsen om Portoens Tilbagebetaling her foreslaaet saaledes, at den ogsaa omfatter det sidstnævnte Tilfælde.

Den i Postloven af 7de Januar 1871 § 17 optagne Definition af, hvad der skal forstås ved, at en Forsendelse er i „Postvæsenets Bærg“ er her tydeliggjort ved Tilføielsen af Bestemmelsen om, at Postvæsenet, naar Tabet eller Besejdeligheden er sket paa fremmed Postomraade, er erstatningspligtigt overfor Afsenderen i Hensyn til de med vedkommende Lande afsluttede Postkonventioner, hvilken Bestemmelse er affattet i Overensstemmelse med, hvad der angaaende dette Punkt blev vedtaget i Landsstinget ved dets Behandling af det af Regjeringen i Samlingen 1883—84 fremsatte Lovforslag om Endringer i foranførte Lov.

Til § 4.

I denne Paragraf er den samme Regel, som nu findes i Postlovens § 18, uforandret optagen, men der er derhos tilføiet en Bestemmelse om Forældelse af Fordringer lige overfor Postvæsenet paa Betaling af Postanvisnings- og Postoprævningsbeløb, skjøndt saadanne Fordringer ikke egentlig kunne kaldes Erstatningsfordringer.

Det maa anses for aldeles nødvendigt at have en Forældelsesfrist for Fordringer paa de omtalte Beløb, som er fortere end den almindelige Præskriptionsfrist af 20 Aar, der gjælder efter den danske Lovgivning. Det